

Het Grote Rolf Slotboom Interview

HET INTERVIEW VINDT PLAATS IN CAFÉ MILO, OP DE KRUISING VAN DE LINNAEUSSTRAAT EN DE WIJTENBACHSTRAAT, IN AMSTERDAM-OOST. MET EEN BEETJE MOEITE HEBBEN WE UITZICHT OP DE PRECIEZE PLEK WAAR THEO VAN GOGH IN 2004 WERD VERMOORD.

Er zijn overeenkomsten tussen jou en Theo van Gogh: beiden columnist met een zeer uitgesproken mening en maling aan de mening van het publiek.

Tegenwoordig wel minder dan vroeger, ik zoek wat minder de confrontatie op. Misschien dat ik wat milder ben. Ik had trouwens niet veel met Theo hoor.

Zocht je zo'n confrontatie bewust op, ging je het gewoon niet uit de weg?

Ik ben een rechtlijnig persoon. As ik iets vind, dan sta ik ervoor, al zeggen anderen dat ik ongelijk heb. Ik ben niet bang om dat te zeggen. Als je een mening verkondigd die vrij apart is, en ik ben nou eenmaal eigenwijs, dan stel je je kwetsbaar op. Er zijn gelukkig nog altijd wel mensen die een voorliefde hebben voor personen die tegen het stramen gaan. Maar mijn rechtlijnigheid maakt het voor mezelf wel lastig. Als ik gewoon een meegaander was geweest was ik een stuk rijker geweest. Maar ja, ik geloof

Dave Goldstein

nou eenmaal dat je bent zoals je bent.

Ik verander wel een beetje, want je moet ook niet altijd je ogen sluiten voor de rest. De mensen kunnen ook een punt hebben en in de verpakking kan je dingen ook net iets anders zeggen. Vriendelijker en minder arrogant. Dat hoop ik wel geleerd te hebben de afgelopen jaren.

Waarvoor je dus niet de mensen tegen je krijgt.

Zeker als je columnist bent is het wel leuk als je emoties oproept, zowel negatief als positief. Als je dingen schrijft waar iedereen het mee eens is, is het ook niet leuk. Het is wel fijn dat mensen zien dat ik ook een leuke gast ben in plaats van uitsluitend "het aparte". De verhoudingen zijn genormaliseerd.

Het lijkt erop dat je publieke houding altijd reacties oproept.

Echter, als je mensen spreekt die jou echt kennen zeggen ze: "Rolf? Dat is gewoon een toffe gozer."

Aan de pokertafel ben ik extreem gedreven. Daar waar andere mensen

graag willen winnen, ben ik extreem bezig om alles te manipuleren. Ik denk aan alle kleine factoren waar anderen niet aan denken. Het woord "manipuleren" klinkt negatief, maar het gaat wel eerlijk. Ik geloof in eerlijk spelen en hou bijvoorbeeld niet van "angle shooting." Ik ben iemand die op alle kleine dingen let, die anderen volkomen oninteressant vinden. Als jij tegen iemand zit die zo is, dan irriteer je je mateloos.

DAT HOOP IK
WEL GELEERD
TE HEBBEN
DE AFGELOPEN
JAREN.

Als je me op TV ziet, en al lig ik 99 % tegen 1% achter, ik schreeuw mijn longen stuk om toch nog die pot te winnen, ik geef nooit op! Dat is voor de tegenstander heel irritant en daardoor ben ik bij het grote publiek natuurlijk niet heel erg populair. Of ze denken "wat een grappige gast, wat een zultkop, die zit als een debiel tekeer te gaan," of ze denken "wat een rare knakker." De meerderheid zal dit denken. Het is een direct gevolg van m'n gedrevenheid.

In principe haal je alles uit de kast om te analyseren. Stel, je zit aan de pokertafel. Ik kom binnen, leg mijn spulletjes neer, ga een sigaretje roken, en jij merkt dat ik shag rook. Trek je daar ook nog bepaalde concequenties uit?

Het feit dat je shag rookt zou kunnen betekenen dat je een onafhankelijke visie hebt, vaak relaxter en ruimdenkender. Dat kan aan de pokertafel net het verschil maken. Er zijn veel factoren die je kunt gebruiken voor analyse. Hoe iemand zit, hoe iemand zich gedraagt, wat iemand leuk vindt en wat niet - daar hou je rekening mee.

Je hebt bijvoorbeeld ook mensen die niet zo goed kunnen kaarten, maar die het leuk vinden om met me te spelen. Tegelijkertijd mogen mensen ook best wel een beetje geïrriteerd zijn door me. Ze moeten alleen niet denken: "met die gast wil ik niet kaarten." Ze moeten het wel leuk vinden, en het is mijn taak om daarvoor te zorgen. Er zijn weinig mensen bij mij aan tafel die het niet leuk vinden.

Dat soort inzichten pas je ook toe in het dagelijks leven. Je had laatst een column over Joran van der Sloot, waarin je zijn gedrag aan tafel bij Pauw en Witteman analyseerde.

Ik ben er wel erg mee bezig, waarschijnlijk meer dan anderen, maar ik ben ook geen expert op dit gebied. Er waren zelfs bepaalde gedragingen van Joran die ik later van andere mensen had gehoord waar

ik zelf geeneens over had nagedacht maar wel mee eens was. Dat komt natuurlijk doordat ik beperkt ben met wat ik aan de pokertafel gebruik. Maar het is wel zeer interessant om te zien hoe de houding van iemand is en wat je daaruit kan afleiden.

Als cash-speler ben je meer een berekenend type, een grinder. Toernooien benader je soms op het maniacale af, omdat je per se wilt winnen. Als we poker nou als metafoor gebruiken: "Je speelt zoals je bent."

Dan ben ik natuurlijk veel meer de cash-game speler. Het ligt in mijn karakter om te kijken waar je het meeste voordeel uit kunt halen, en waar je je tegenstander net het meeste pijn kunt doen. Dat heb ik met cashgames altijd gebruikt door extreem geduldig te zijn, ik kon heel lang wachten.

nog even de voorzet om door het lint te gaan, dat hij de fout gaat maken, en dan sla ik toe. Zo heb ik jarenlang gespeeld.

Ik kreeg ook steeds te horen: "Wat is dat nou, die gast zit alleen maar te wachten op azen, hij kan helemaal niks!" En dan kréég ik het geld erin met m'n azen en dan zeiden ze: "Dit is toch geen poker, hoe kan dat nou?"

Zo was dat bedoeld, het was zorgvuldig voorbereid. Het zit gewoon in mijn karakter, lang wachten, weten waar iemands zwakte zit, en die genadeloos exploiteren.

Niet mooi, maar winstgevend.

Als ik kijk wat Nederlanders leuk vinden, is dat natuurlijk niet leuk. Het was ook nog heel irritant, want ik had natuurlijk ook nogal wat babbels, maar ik speelde geen hand en dat is ook niet correct. Als je praatjes hebt moet je natuurlijk ook potjes spelen.

HET NADEEL WAS DAT POKER NATUURLIJK NOG ERG IN DE BEGINFASE STOND EN DAT DE MARKT KLEIN WAS.

De hele avond wachten op dat ene moment. Net als een Italiaanse voetballer. Nederlanders hebben een hekel aan Italiaans voetbal, ze wachten maar op dat ene doelpunt via een counter en ze winnen ook altijd met 1-0. Dat is mega-irritant voor ons als Nederlanders. Wij zijn altijd bezig met aanvallende dingen.

Zoals ik poker is heel on-Nederlands. Niet alleen in mijn stijl maar ook in mijn analyse, de manier waarop ik mijn tegenstanders aanvoel. Ik kan een kwartier van te voren aanvoelen dat mijn tegenstander gaat "snappen", en daar werk ik dan naar toe. Ik geef hem

Ik zei tegen spelers: "Gooi het erin jongen," maar zelf deed ik natuurlijk niks. Eigenlijk is dat niet leuk.

Spijt?

Nee, daar heb ik van geleerd, ik weet nu beter hoe ik me moet gedragen.

Als je een edge hebt, is het dan niet verstandiger om meer handjes te spelen?

Zeker, ik ben ook iets minder strak dan vroeger. Vroeger was mijn absolute kracht het spelen van tophanden. Ik kreeg toch wel actie, met name omdat er toch wel twee of drie mensen aan tafel zaten die het me niet gunden, of omdat ze

het interessant vonden om de strijd met mij aan te gaan in die ene pot die ik speelde. Het was voor die tegenstanders hard, maar ik zat wel 4 uur lang te passen. En die hand die ik speelde, wist iedereen dat ik azen had. Dan dachten ze: "Ja hij heeft urenlang op die azen zitten wachten, nou gaan we ze kraken!" Dat is de mooiste edge die je kan hebben.

Je was echt extreem ticht.

Het gebeurde wel eens dat ik naar huis ging zonder een hand gewonnen te hebben, ik had die avond dan ook maar 1 of 2 handen gespeeld en dan ging ik in de zelfde positieve stemming naar huis. Dan zei ik: "Jongens de mazzel, tot morgen!" En dan wist ik dat ze gniffelden en dat ze zeiden: "Haha, die jongen heeft geen hand gespeeld en geen pot gewonnen." Dat gunde ik mijn tegenstanders wel, dat vond ik mooi.

Ging je veel naar het casino?

Ja zes dagen per week in Amsterdam. Ik begon in Wenen, daar speelde ik kleine partijen, en daar werkte ik me op naar de midden-limieten Hold'em. Langzaam aan begon ik met Omaha en dat heb ik in Amsterdam uitgebouwd. Vier jaar lang was dé tafel van Nederland bij ons. Dat was toen The Big Game. De blinden waren 10-20. Tegenwoordig stelt dat in absolute termen niet zo veel meer voor. Het is nog steeds pittig, maar ja, online kan je tegenwoordig het 10-voudige spelen.

Stapje terug. Je was student communicatiewetenschappen en je kreeg een bijbaantje als dealer bij de Concord Card Club als dealer. De huidige generatie schreeuwt om een legale pokerclub want van het HC wordt men niet blij. was de CCC zoals mensen het nu zouden willen zien?

Voor een groot gedeelte wel. Het voordeel dat wij hadden, was dat we de ruimte hadden om alles aan te bieden wat de spelers maar wilden. We hadden ook mooie parkeerplaatsen, mensen konden 24 uur per dag hun auto parkeren en 18

uur per dag spelen als ze dat wilden. Ze stapten de deur uit en konden gelijk hun auto pakken.

Het nadeel was dat poker natuurlijk nog erg in de beginfase stond en dat de markt klein was. Pas op het einde ging het draaien en hadden we vier tals op een avond maar om het rendabel te maken moet je wel 13 tafels per avond draaien. Dat was ongeveer het idee.

Stel je voor dat de CCC nu een vergunning zou krijgen. Zou het een succes worden?

Een nadeel wat zo'n club heeft is dat je minder toeristen van andere spelen naar de pokertafels krijgt. In het HC in Amsterdam is dat ook al weg, omdat de pokerroom in de kelder zit. Het is wel druk, maar er komen alleen pokeraars. Wat vroeger wel mooi was, was dat je ook de toeristen aan tafel kreeg die niks met poker te maken hadden. Dat heb je niet in "poker-only-clubs".

Misschien waren we in Nederland een klein beetje de tijd vooruit en hebben de aandeelhouders ook te vroeg opgegeven. De rechtszaken stonden qua feiten heel erg sterk.

Te snel opgegeven? Het is toch wel tot aan de Hoge Raad gegaan. Veel hoger kan je niet in Nederland.

Ze zijn dicht gegaan omdat ze dicht wilden gaan, ze zijn dicht gegaan voordat er een uitspraak van de Hoge Raad was. Ze hebben het gewoon opgegeven omdat ze dachten dat er niet genoeg mensen zouden komen. Het was de investering niet waard. In Wenen was het nog drukker dan nu, daar werd elke avond op 18 tafels gespeeld. Concorde was het enige pokerhuis dat er was, de enige en de eerste; alle mensen kwamen daar, iedereen verdiende als gekken, dat was hoogconjunctuur. Ja, en toen kwamen ze naar Nederland en probeerden ze hetzelfde. Dat kwam moeilijk op gang en toen hebben ze het opgegeven. Hadden ze dat niet gedaan en alles gezet op de rechtszaak, dan hadden ze een grote kans om te winnen.

Laten we wel wezen, de bewijzen lagen voor het openhouden, niet tegen het openhouden.

Zonde.

Alle rechtsvoordelen hebben nadelen. De huidige situatie heeft ook wel degelijk voordelen. Er zijn ook heel veel dingen goed en duidelijk in het Holland Casino.

Noem eens wat?

Veiligheid. Het feit dat dat iedereen naar één plek komt. Dat is een voordeel, als je meerdere huizen hebt die dan niet goed draaien. Je weet wat je hebt en nieuwe dingen zijn niet per definitie beter. Mensen geven af op Holland Casino maar vervolgens gaan ze zelf iets organiseren en rekenen ze ook 5% rake. Je kan het zelf beter doen... maar dan zien ze opeens ook centjes. Het is makkelijk om met z'n allen af te geven op het HC. Probeer het maar beter te doen.

De 20 euro rake kun je toch niet goedkeuren? Er zijn allerlei wiskundige berekingen op losgelaten, waaruit blijkt dat de game niet te verslaan is met zo'n rake.

Ik heb het jarenlang goed kunnen verslaan. Sterker nog, ik heb het kunnen verslaan toen de rake nog 50 gulden was. Ik ben een van de drijvende krachten geweest die de rake toen heeft teruggebracht. Naar 15 euro en later bij PL naar 20 euro. De games werden hoger, dus het was van belang dat de cap lager werd. We hadden goed contact met de directie daar en we hebben uitgelegd dat het er gezien de concurrentie naar het buitenland wel iets beter uit moest zien. Ze hebben het toen ook wel iets aangepast, maar nog steeds veel te weinig.

Toch, ze hebben willen luisteren. Maar dan moet je het ook brengen op een manier waarmee je gelijkwaardig met ze praat, en ze niet achter hun rug afzeikt.

Je bent met de CCC naar Wenen gegaan, om daar als dealer te werken.

Samen met een collega en we zijn daar vriend en vriendin geworden. Ze is nog steeds mijn huidige vriendin. Al 10 jaar samen. We zijn niet zo stabiel als dat mensen denken, ook wij hebben ons ups and downs gehad. Het wil trouwens ook zeggen dat ik nu 10 jaar "in het vak" zit.

Je bent begonnen als dealer. De dealers speelden weleens onderling een partijje. Toen bleek je talent te hebben en je verplaatste de dealersstoel voor de spelersstoel. Was je toen al bekenend bezig, op de manier zoals je dat nu doet? Heb je daar de basis gelegd voor de manier van spelen?

Mijn edge was heel simpel; ik zag dat iedereen heel losjes speelde en niet zo goed oplette en vanaf het eerste moment lag mijn voordeel daar. Wachten op de nuts, ofwel goede kaarten. Wachten, wachten, wachten en dan toeslaan, want je kreeg toch wel actie omdat niemand oplette. Vanaf het begin lag daar mijn voordeel. Ik was toen nog niet zo heel goed. Mijn edge in de eerste anderhalf jaar lag in het feit dat ik goed kon wachten. Ik wist niet dat er boeken bestonden, en computersoftware bestond nog nauwelijks. Mijn kennis was heel beperkt, maar op dat niveau kon ik beter zijn door puur te wachten.

De eerste pokersites moesten toen nog worden uitgevonden. Pokerboeken bestonden wel, maar ik wist niet dat ze er waren. Het is heel raar om te zeggen omdat ik er m'n werk van ging maken, maar ik had er gewoon geen moment aan gedacht dat er boeken konden bestaan. Ik was in Amsterdam, ik speelde al 6 maanden, op dat moment alleen nog toernooien. Toen kwam er iemand die vroeg of de boeken in de American Bookstore goed waren, hij vroeg het aan mij omdat hij wist dat ik pokerde. Ik keek wel alsof ik wist waarover het ging, maar dacht: "Pokerboeken?!"

De volgende dag ben ik er meteen heen gegaan en zag "The Theory of

Poker' van Sklansky staan. Die heb ik toen meteen gekocht en verslonden. Ik ken echt letterlijk het hele boek uit mijn hoofd, zo vaak heb ik 'm gelezen. Ik snapte niet alle concepten die hij heel analytisch aanpakt, maar ik wist wel: "nu ik dit weet, weet ik meer dan de rest".

In Wenen heb je veel gespeeld en gewonnen.

Iedere finaletafel die ik toen speelde, won ik. Natuurlijk had ik veel geluk, maar het was een vrij unieke reeks.

Is het dan niet raar om een keer niet te winnen?

Dat had ik vorig jaar. Ik heb goed en degelijk gepresteerd, financieel niks te klagen, maar ik heb het hele jaar geen toernooi gewonnen. Ik heb ook niet heel veel gespeeld, maar ik heb 18 of 19 finaletafels gehaald en niks gewonnen.

HET IS VOOR JE REPUTATIE OOK GOED OM IN HET GELD TE EINDIGEN.

Totdat ik Nederlands kampioen werd in 2005, had ik 4 of 5 keer een finaletafel gespeeld die ik niet had gewonnen, voor de rest won ik alles. Het komt ook omdat iedereen nu weet hoe ik speel en ik dus conservatiever ga spelen, want ik krijg toch actie. Als jij raiset, kan ik je met azen makkelijk 8 keer reraisen in plaats van de standaard 2 a 3 keer. Jij callt met aas-vrouw hoor, want jij denkt: "Die heeft de kleine kaartjes!" Dat betekent dat ik mijn stijl kan aanpassen zodat ik afwachtend kan spelen. Als ik maar blaas naar de pot, komen ze stuk voor stuk. Ik had laatst een toernooi waar ik 3,5 uur geen

hand had gespeeld en toen speelde ik in 2 uur tijd 3 handjes en die werden door mij geraised of gereraised en alle handen werden nog een keer gereraised. Nou, dat geeft aan dat je je daar aan moet aanpassen.

Het is echt een geveugelde uitspraak geworden, dat merk ik in toernooien. Als iemand 4s5s heeft: "Ik doe ff een Rolfje en schuif de helft van mijn stack naar het midden." Dat is toch bijna een compliment?

Aan de ene kant vind ik het erg leuk. Maar het is ook bizar want ik ben eigenlijk een extreem constructieve grinder, een nit eigenlijk. Iemand die niks weggeeft totdat hij een tophand heeft. Maar mijn reputatie voor het grote publiek is dat ik het erin schuif met niks. Daar moet ik me op aanpassen.

Het is een hele strenge filosofie van jou: je gaat voor de winst en anders niets. Er zijn spelers die dat totaal niet hebben, die gaan ervoor om in het geld te komen en daarna zien ze wel. Bij jou telt dat niet.

Ik heb het wel iets aangepast. Tijdens de World Series of Poker heb ik bijvoorbeeld echt gewacht. Het is voor je reputatie ook goed om in het geld te eindigen. Bij de WSOP is het zo dat als je eenmaal in het geld zit, het nog ontzettend lang duurt voordat je eindelijk een substantieel bedrag hebt; daar zitten echt dagen tussen. Je hoeft ook niet te pushen voor de bubble, wat je in normale toernooien vaak wel moet doen om door te beuken voor de winst. Bij de WSOP is dat niet. Ik had toen voor het eerst: "even iets rustiger en dan langzaam weer omhoog werken." Normaal heb ik dat niet en ga ik voor de winst.

Kijk naar Noah, als hij de EPT in Kopenhagen niet had gewonnen, dan hadden veel minder mensen het over hem gehad, en had hij ook minder kritiek gekregen. Noah was de eerste die een EPT won en als het gaat over Nederlandse Kampioenschappen, dan zal iedereen zeggen: "Dat is Rolf."

Dat soort dingen maken uit. De 2^e plaats telt niet. Ik weet toevallig dat in Kopenhagen Ram Vaswani 2^e is geworden, maar normaal interesseert niemand dat. Commercieel is het interessanter en voor je ego ook.

En voor je zelf als speler?

Je speelt om te winnen. Je kan zeggen dat we in '74 2^e zijn geworden op het WK voetbal, en we speelden eigenlijk het beste voetbal, maar ik geloof dat niet. Ik geloof dat als je er bent, dan moet je winnen. Je moet het niet extreem doortrekken door stomme strategie toe te passen om per se te winnen, maar ik geloof wel dat je alles op moet geven om eerste

Het was geen slechte move toch?

Ik had natuurlijk de afgelopen dagen hetzelfde gedaan met niks. En hij zal wel gedacht hebben, als Rolf groot raiset, hoeft dat niet te betekenen dat hij een grote hand heeft. Ik word gereraised, ik toon niet veel kracht. Dat is een situatie waarin hij aas vrouw/boer kan overspelen. Ik verwachtte AJ. Het was mooie tv, maar het kostte wat...

In veel toernooien is het zo: je vergaart je chips door gedurfd dingen te doen, waarmee je je chips riskeert. Je hebt gelijk een berg chips. Je maakt later nog een move en die gaat mis en dan zeggen heel veel

te worden.

Bij de MCOP... ik had meer dan 30% van de chips en ik ga er met de marginale hand Aas-Koning in... ik riskeer het, omdat ik eerste wil worden. Er zitten 3 mensen te wachten tot ze een plekkie omhoog kunnen. Tja, ik had de hand niet moeten verliezen. Ik geef de winst aan iemand die eigenlijk niet zo goed is terwijl er nog 3 spelers zijn die wachten op een uitschakeling. Die geef ik ook wat ze willen. Dat is stom, maar ik ging voor de winst en daar speelde ik voor. Of dat altijd juist is is de vraag, zeker als je toch niet wint, haha.

mensen: "Waarom had je nog niet even gewacht?"

Ze vergeten vaak dat je in die positie bent gekomen door dingen te durven. Je kan niet zeggen: "Ik ga op een ultra-risicovolle wijze chips vergaren en als ik ze eenmaal heb ga ik ze als een lafaard proberen te houden."

Ik heb mijn strategie wel aangepast bij grote toernooien. De opbouw is langzamer. Ik ben nog steeds ongelooflijk agressief, maar ik beperk me wel tot de juiste momenten.

Je bent inmiddels gestopt met veel van je schrijversactiviteiten om

je volledig te richten op het spelen. Als je terugkijkt, wat was je eerste artikel? Weet je dat nog?

Ha, uit de oude doos. Het ging toen nog om artikelen die waren geschreven op de typemachine. Gouden tijden...

Een elektrische typemachine, mag ik hopen?

Ja wel elektrisch, ze waren opgestuurd per post naar Amerika. Zo'n brief in een enveloppe met 2 blaadjes. Je had toen Cardplayer en Poker Digest en ik had een studie gedaan waarbij het doel was geweest om journalist te worden: ik wilde boeken schrijven. Ik wilde ook

andere dingen, het schrijven van poëzie, en korte verhalen: schrijven was een grote passie van mij. Toen werd ik echter succesvol in het pokeren en dacht ik: "Als ik nou altijd pokersaar blijf, en het schrijven er naast blijf doen?" Dat maakt beide zaken veel interessanter en veelzijdiger. De bladen waren toen niet de bladen van nu met alleen grote borsten erop. Er zaten echt mooi analytische stukken bij. En het waren de toonaangevende bladen, dus ik kon laten zien dat ik tussen de internationale top mijn stukje schreef en dat was zeer eervol. Mensen zien je staan in de bladen, zien je af en toe

op tv, en denken: “Hey, missvhien is hij niet zijn leven aan het vergooiden, maar maakt hij er wat van. Dat was toen mijn gedachte.”

Ik had niet verwacht dat het zo succesvol zou zijn, want eigenlijk wist ik nog niet zoveel van strategie in het begin. Ik schreef er wel over, maar was echt geen expert. Misschien voor de mensen in Nederland wel, omdat er niet veel waren. Kijk, ben jij de beste basketballer in Groenland, dan ben je erg goed, maar ga maar eens in de NBA spelen en het is toedelo.

Even in het kort de sprongen van het verleden. Het begon met Poker Digest, en toen Cardplayer.

Ik zat bij Poker Digest en de baas van cardplayer heeft mij een paar keer gevraagd of ik wilde overkomen naar Cardplayer. Dat deed ik niet, want Poker Digest was goed voor mij, het ware lieve mensen, ze gaven me mijn column terwijl ik nog niks was, ze gaven me de kans. Dan vind ik dat je dat niet kan doen. Dat is loyaliteit. Mijn grote droom was wel om voor Cardplayer te schrijven toen ik net begon, maar ik deed het niet. Na een tijdje is Poker Digest uitgekocht door Cardplayer en toen vroeg hij of ik nog wilde. Ik denk dat ze wel respect hadden voor m'n eerdere weigering, omdat ik mijn woord had gegeven aan iemand anders.

Ik heb geluk gehad, want toen Poker Digest werd overgenomen kwam er een berg columnisten bij, en voor hetzelfde geld zeggen ze je: “Je bent te laat, we hoeven je niet meer, je komt uit Nederland, we hebben je nog nooit gezien, want je zit alleen maar in Amsterdam of Wenen.” Niemand kende me. Toch hebben ze me een column aangeboden. Die column bleef goed gaan en uiteindelijk hebben ze me aangeboden een boekje te schrijven. Van het een kwam het ander.

Sterker nog, ik heb feitelijk aan hun te danken dat ik zo bekend ben. Toernooien speelde ik tot 3 jaar geleden niet, ik was nooit in het

buitenland. Ik geloofde er niet in. Maar iedereen kende me, terwijl ze me nog nooit hadden gezien.

Ik heb alle dingen die ik mocht doen gewoon te danken aan mijn capaciteiten als schrijver.

En nu doet iedereen het. Iedereen heeft een blog, ik was een van de eersten met een eigen site en blog.

Je schreef en schrijft ontzette veel over poker. Ik weet dat je daar genoeg van kan krijgen, heb jij dat nooit gehad?

Nee ik heb het altijd leuk gevonden.

Discipline altijd gehad, deadline altijd gehaald?

Ik heb altijd gezord dat ik mijn eigen schema kan bouwen. Sommige columnisten zitten constant aan te hikken tegen die deadline. Ik heb er altijd 20 op de plank liggen en kan altijd wat pakken. Bij Cardplayer deed ik het zo: ik stuurde altijd 10 tot 15 columns tegelijk naar hun toe, en dan was ik al weer bezig met het schrijven van een nieuwe. Ik had nooit de druk van een deadline.

Als je elke keer een deadline hebt is het werken, en ik wil niet werken want ik wil dingen doen die ik leuk vind. Als jij opdracht krijgt van je baas dat je het voor 17.00 uur moet inleveren, en je krijgt ook nog op je kop als het iets te laat is, dan is er geen gein meer aan.

En de column in de pers? Had je daar ook altijd een stapel van liggen.

Ja, ik heb er in een week tijd weleens een stuk of 70 geschreven. Ik had een lijst van onderwerpen die ik allemaal wilde behandelen. Laatst heb ik ze een keer bewerkt om ze beter te maken. Ik heb tegen hun gezegd: “Zo doe ik het, dit is mijn stijl, verander er niks aan, geen geknip, geen comments, ik bedenk wat goed is.” Daar moeten ze mee akkoord gaan en doen ze dat niet, dan ben ik weg. Helaas stopte het omdat zij niet meer wilden, c'est la vie.

Ik wil wel kwaliteit leveren, nu schrijf ik wat minder de laatste tijd,

maar in de pers zat er wel eens een column bij waarvan ik dacht dat het eigenlijk wel een heel laag niveau had. Dan zat er erg weinig van mezelf in. En eigenlijk ben ik heel kritisch op mezelf: de kwaliteit moet hoog zijn.

Als je voorwerkt heb je geen druk, en dat vind ik leuk. Ik heb nu een column op Pokercity, en ik heb er altijd 4 of 5 klaarliggen. Maar net heb ik er bijvoorbeeld een tussendoor geschreven omdat ik op T6 de grootste online prijs die ik ooit heb binnengehaald gewonnen. Ja, groot toernooi en 21,8K. Daarvoor had ik nooit meer dan 8k gewonnen. Sterker nog, ik heb nog nooit een online toernooi gewonnen. Daar wil ik dan wel over schrijven.

Hoe kwam je bij Pokerpages terecht?

Die gingen van start en hebben me benaderd. Ze zijn ook goed voor me geweest, ik heb jarenlang artikels voor hen geschreven. Ik heb op Poker School online gezeten, de grootste pokerschool maar een half jaar geleden heb ik alles opgezegd. Ik vond het niet leuk om op te zeggen maar je moet keuzes maken en ik was daar klaar. Vroeger was Pokerpages hét medium: als je wilde weten wat er in de pokerwereld gebeurde moest je daar wezen. Ik begon daar als verslaggever van toernooien, 4 jaar geleden, het jaar dat Noah won in Kopenhagen. En ik kon gelijk door naar het volgende toernooi, op dat moment was ik de enige verslaggever. Dat betekende dat iedereen die het wilde volgen daar heen ging. Twee toernooien later kwam er één verslaggever bij. Stars had nog geen eigen blog, dat soort dingen.

Dat was leuk, ik maakte het nieuws, en iedereen keek op onze site. Ze konden ook vragen wie er gevolgd moest worden, dat was heel erg leuk. Wat jammer was voor mij, is dat er zoveel verslaggever bij kwamen, voor Nederland en Scandinavië. Ook PokerNews kwam erbij om voor Nederland verslaggeving te doen

en nu heb je zelfs de live-streaming. Dat betekent dat niemand meer leest, en de waarde was weg. Je moet dingen doen die belangrijk zijn. De keuze om daar mee te stoppen viel samen met het laten vallen van veel andere schrijf activiteiten. Ik ga me concentreren op het spelen zelf, met wat kleine dingen achter de hand. In Cardplayer heb ik nog wel een column. Met Nederpoker ben ik ook gestopt, dat kostte teveel tijd. De Pers viel ook weg, buiten mijn wil om. Ik heb alles weggedaan om te spelen. Dat was ongeveer 3 of 4 maanden geleden.

En, hoe bevalt het?

Het bevalt heel goed, ik heb geluk dat ik alle toernooien kan gaan spelen via m'n sponsorcontract met T6. Het kost me niets, dus dat is voordelig. Maar vergis je niet, het was redelijk risicovol, ik had goede inkomsten. Ik heb alles aan de kant gezet. Dus mijn zekerheden waren weg. Dit was allemaal voordat T6 poker kwam. Om me te richten op het pokeren. Ik vond het niet meer leuk dat andere mensen in de aandacht stonden, ik vond het niet meer leuk om te reporten. Bij Eurosport vond ik het leuk want ik was de commentator: ik bracht het nieuws. Ik was degene die het deed. Mensen wilden naar Rolf kijken omdat het belangrijk was. Als iedereen het gaat doen, ben je een verslaggever die kijkt wat er met de grote sterren gebeurt.

Waarom is het zo belangrijk dat je belangrijk wilt worden gevonden?

Het is eergevoel dat je iets wilt doen dat verschil maakt. Tegenwoordig kun je op 8 verschillende sites terecht voor EPT-reports, je kan overal filmpjes kijken en de handjes weer ergens anders, je kan je niet meer onderscheiden, je moet kritisch zijn op jezelf. Ik ben ook nog eens niet handig met computers, dus als ik updates deed, dan kwamen ze ook nog eens 10 minuten nadat de hand gespeeld

was. Ik was altijd alleen, ik moest de handen opnemen, zelf foto's maken, verhaaltje maken en tegelijk in de gaten houden of er niets nieuws gebeurde. Ik had wel een assistente later, maar het was bijna onmogelijk. Zeker nu kan ik niet meer met de rest concurreren en dan houdt het op.

Ik zat er mee, altijd maar schrijven over een ander terwijl ik misschien wel beter was dan de spelers waarover ik schreef. Je moet jezelf credibility geven. Ik werd overal journalist genoemd. Mijn doel was om de beste pokaar van de wereld te worden. En plotseling had iedereen het over de journalist Rolf Slotboom. Ik wilde niet de spelende journalist zijn, dat kan niet. Ik wilde topsporter zijn. Als ik zeg dat ik het beter kan, dan moet ik het ook waarmaken en dat kan je niet door erover te schrijven.

EN IK KON GELIJK DOOR NAAR HET VOLGENDE TOERNOOI, OP DAT MOMENT WAS IK DE ENIGE VERSLAGGEVER.

Hoe komt die passie voor schrijven. Is die tijdens je studie ontwikkeld?

Ik was altijd al verhalen aan het schrijven. Sommige dingen heb je wel in je, maar niet ontwikkeld. Toen ik ging studeren had ik twee redenen. Ik wilde studeren, op de universiteit. Later bedacht ik dat politicologie wel interessant was en bij communicatiewetenschappen had je 70% meisjes en veel feestjes, dus dat leek me een prima manier om me te vermaken en toen heb ik dat gekozen. Toen ik daar zat kreeg ik steeds meer het idee dat ik journalist wilde worden. Ik had ook

gekeken wat de alternatieven waren, ik kon ook HBO-journalistiek doen, maar dat vond ik te beperkt. Universiteit is lol hebben en je horizon verbreden. Je leert dingen over het leven die je daarvoor niet wist. Ik leverde ooit iets in bij een uitgever en die zei letterlijk: “Als we dit publiceren dan hou ik er mee op.” Later heeft diezelfde uitgever bij mij op de stoep gestaan of ik voor hem wilde schrijven. Dat is eervol. Pokerdigest heeft me toen de kans gegeven en Cardplayer wilde me toen hebben. Ze zeiden eerst dat ze geen plaats hadden, maar feitelijk wilde ze me gewoon niet hebben. Dezelfde persoon die me toen niet wilde hebben heeft me later gepromoveerd tot chef, dat was leuk.

Ik had geldingsdrang, ik wilde verschil maken. Een boek maken, tja, het is vrij simpel, boeken verkopen